

РЕШЕНИЕ

№ 1277

гр. София, 28.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 10.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **8961** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 13, ал. 6 от Закона за социалното подпомагане /ЗСП/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на И. И. Д. ЕГН [ЕГН] чрез адв.Г. Г. със съдебен адрес за призоваване - [населено място], [улица], ет.3, ап.8 срещу Заповед № ЗСП /Д-С-ЛЦ/377/ 15.06.2021г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ –Л., потвърдена с Решение №22-РД06-0315/13.08.2021г. издадено от М. Г. И. –Директор на Регионална дирекция „Социално подпомагане“ С. –град.

В жалбата с твърди, че оспорената заповед е неправилна и незаконосъобразна. Излагат се доводи, че договорът за управление и контрол на управителя в търговско дружество, поражда възникването и на осигурително правоотношение съгласно разпоредбата на чл.4 ал.1 т.7 от КСО и не е вид граждански договор, а е приравнен на трудовия договор. Иска се отмяна на заповедта . Претендират се разноски в минимален размер на основание чл.38 от Закона за адвокатурата.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв.Г. Г., която поддържа жалбата. Представя писмени бележки и претендира разноски.

Ответникът – директорът на дирекция „Социално подпомагане“ – Л. – в съдебно заседание не се явява, представлява се от юрк. Л., който оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят И. Д. е подал заявление –декларация с вх.№ ЗСП/Д-С-ЛЦ/377 от 25.05.2021г. за отпускане на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка. Към заявлението –декларация са приложени служебна бележка от [фирма], чийто управител е И. Д., че за месец април 2021г. не е получил трудово възнаграждение и е бил в неплатен отпуск, удостоверение от същото дружество, че за месец април не е получавал възнаграждение ; заявление с вх.№ 21058704/07.06.2021г. от Г. Г. до ИА „Главна инспекция по труда“, Дирекция – ИТ –С. с искане за издаване на разпореждане за прекратяване на трудовия й договор с [фирма], служебна бележка, че същата е получила брутен доход в качеството си на самоосигурено лице в размер на 504,56 лева.

Жалбоподателят Д. е самоосигуряващо се лице и живее на семейни начала с адв.Г. Г.. Имат непълнолетно дете – Р. И. Д. на 12 години, ученичка в 4 клас, в 120 ОУ“Г. Р.“ през учебната 2020/2021г. За периода от 01.04.2021г. до 02.04.2021г. и от 12.04.2021г. до 23.04.2021г. – общо 12 работни дни, поради въведени ограничения във връзка с извънредната епидемична обстановка,същата не е посещавала училище, а се е обучавала онлайн в къщи.

В хода на извършената проверка по заявлението –декларация, подадено от жалбоподателя е констатирано, че Д. е работил на трудов договор от 01.01.2018г. до 01.01.2021г. в търговско дружество [фирма]. Едновременно с това за месец април 2021г. също въз основа на справка от НАП, административният орган е констатирал, че същият е осигурен с код 10-осигуряващ се по договор за управление и контрол. От извършена справка в Търговския регистър и Регистъра за Ю. е констатирано, че жалбоподателят е едноличен собственик на капитала и управител на [фирма].

Въз основа на събраните данни, в социалния доклад /лист 48-50/ е направено предложение поисканата месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка по реда на чл. 16б от ППЗСП да бъде отказана на основание чл. 16б, ал. 1 от ППЗСП – лицето не попада в кръга на лицата, посочени в чл.16б ал.1 т.1-4 от ППЗСП.

Издадена е Заповед № ЗСП/Д-С-ЛЦ/377/15.06.2021 г. от директора на дирекция „Социално подпомагане“-Л., с която е отказано отпускането на целева месечна помощ на жалбоподателя по реда на чл. 16б от ППЗСП.

Видно от мотивите на заповедта, е прието, че жалбоподателят Д. е с договор за управление и контрол, който е вид граждански договор и не попада в кръга на лицата, посочени в чл.16б ал.1 т.3 от ППЗСП

Издадената заповед е оспорена по административен ред, като е потвърдена с Решение № 22-РД06-0315/13.08.2021 г. на директора на регионална дирекция за социално подпомагане С.-град.

В хода на съдебното производство е приета административната преписка, допълнително са изискани и постъпили доказателства от ТД на НАП-С., относно осигурителния статус на жалбоподателя, както и размерът на осигурителния му доход и неговият осигурител. Приети са и представени писмени доказателства от жалбоподателя, свързани с участието му в капитала на други търговски дружества и сдружения с нестопанска цел, от които не получава възнаграждения.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149 от АПК, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт,

поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 13, ал. 2 от ЗСП – директорът на дирекция „Социално подпомагане“-Л.. Същата отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК и съдържа всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването ѝ.

В административното производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, изследвани са всички факти и обстоятелства, относими към наличието на предпоставките на ЗСП и ППЗСП за отпускане на целева помощ по чл.16б от ППЗСП.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал отпускане на месечна целева помощ по чл.16б от ППЗСП.

Правото на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка за семейства с деца до 14-годишна възраст е регламентирано с ПМС № 218 от 17.08.2020 г. за допълнение на Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане /обн. ДВ бр.77/01.09.2020 г./.

В новосъздадената разпоредба на чл. 16б, ал. 1 от ППЗСП е предвидено, че право на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка имат семейства с деца до 14-годишна възраст, когато: т.1 двамата или единият от работещите родители, или родител, отглеждащ сам дете, не може да извършват дистанционна работа от къщи и нямат възможност да ползват платен отпуск или не получава парично обезщетение за временна неработоспособност;.2. двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, са останали без работа, но нямат право на обезщетение за безработица или размерът на получаваното обезщетение е по-нисък от средномесечния доход по ал. 4; т.3. двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, са самоосигуряващи се лица, които не могат да упражняват занятието си поради въведените ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка; 4. двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, по т. 1, 2 или 3 не получават обезщетение за бременност и раждане.

Според ал. 2 на същата разпоредба, целевата помощ по ал. 1 се отпуска въз основа на заявление-декларация, подадено в дирекция „Социално подпомагане" по настоящ адрес най-късно до края на месеца, следващ месеца, за който в училището/детското заведение са въведени ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка.

Съгласно чл. 16б, ал. 3 от ППЗСП, помощта по ал. 1 се отпуска, ако:

1. децата не са настанени извън семейството по реда на чл. 26 от Закона за закрила на детето;

2. децата не посещават училище или детска ясла и детска градина, както и предучилищните групи поради въведените ограничения в училището или в детското заведение във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка.

Според чл. 16б, ал. 4 от ППЗСП, помощта по ал. 1 се отпуска на семейства със средномесечен доход на член от семейството за месеца, в който в училището/детското заведение са въведени ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка, по-нисък или равен на 150 % от минималната

работна заплата.

Видно от цитираните разпоредби, месечната целева помощ по чл. 16б от ППЗСП е свързана с подпомагане на семействата с деца до 14-годишна възраст, когато децата не посещават училище, детска ясла, детска градина и предучилищните групи поради въведените ограничения във връзка с извънредното положение или извънредната епидемична обстановка, и по отношение на родителите, респ. на единия родител или на родителя, отглеждащ сам дете е налице някоя от хипотезите по чл.16б, ал. 1, т. 1 – от ППЗСП и е изпълнено отрицателното условие по чл.16б, ал. 1,т. 4 от ППЗСП.

Съгласно нормата на чл. 16б, ал. 2 от ППЗСП, целевата помощ по чл. 16б, ал. 1 от ППЗСП се отпуска след подаване на заявление в дирекция социално подпомагане по настоящ адрес на заявителя най-късно до края на месеца, следващ месеца, за който в училището/детското заведение са въведени ограничения във връзка с извънредно положение или извънредна епидемична обстановка.

От горното следва изводът, че за наличието на обуславящите правото на месечна целева социална помощ материалноправни предпоставки по чл. 16б, ал. 1, т. 1 – т. 3 от ППЗСП, преценката следва да се извършва в контекста на това дали възникването и съществуването на тези предпоставки е резултат от въведени ограничения във връзка с извънредно положение или извънредната епидемична обстановка на територията на страната, свързана с разпространение на COVID-19.

Безспорно не е налице предпоставката на чл.16б ал.1 т.2 от ППЗСП

Дъщерята на жалбоподателя не е посещавала учебно заведение през месец април 2021г. в рамките на 12 работни дни. Не е спорен и факта, че жалбоподателят се осигурява по код 10, който се отнася до управители и прокуристи в търговски дружества. Видно от допълнително приетите от съда писмени доказателства, а именно писмо изх.№ 10-00-6623#1/30.11.2021г. на Зам.директора на ТД на НАП -С., относно И. И. Д. няма данни за подадени уведомления за сключени и прекратени трудови договори на основание чл.62 ал.5 от КТ. Осигурител на И. Д. е [фирма] по договор за управление и контрол на търговско дружество.

Спорен по делото е факта, налице ли са предпоставките на чл.16б ал.1 т.1 или т.3 от ППЗСП.

Разпоредбата на чл. 16б, ал. 1, т. 1 от ППЗСП гласи, че право на месечна целева помощ при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка имат семейства с деца до 14-годишна възраст, когато двамата или единият от родителите, или родителят, отглеждащ сам дете, не може да извършват дистанционна работа от вкъщи и нямат възможност да ползват платен отпуск или не получават парично обезщетение за временна неработоспособност. В конкретния случай, от всички събрани в хода на съдебното производство доказателства се установява, че г-н Д. е бил в неплатен отпуск, съгласно издадена служебна бележка от [фирма] /лист 13 от делото/. Едновременно с това обаче не са ангажирани доказателства, за причините, поради които същият е бил в неплатен отпуск. Липсват доказателства, относно обстоятелството, че жалбоподателят не е могъл да осъществява възложената му работа по договор за управление със [фирма] дистанционно, от дома си . Факта, че в служебната бележка, издадена именно от жалбоподателя в качеството му на управител на [фирма], е посочена, че не е възможно да осъществява работата си и същата не може да се извършва дистанционно от вкъщи, не води до извода, че този факт е налице. Изобщо няма доказателства за вида на работата и дейността, която извършва жалбоподателя, за вида на търговската

дейност на дружеството, за да може да бъде извършена проверка дали в действителност спецификата на дейността не позволява извършването ѝ в дистанционна форма. От жалбоподателя не са представени доказателства, каква е причината да ползва неплатен отпуск, а не платен такъв, какъвто по силата на представения договор за управление, последният има право.

Отделно от това неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че посочения договор е вид трудов договор. Цитираната в жалбата съдебна практика на ВАС, сочи че въз основа на сключен договор за управление и контрол на търговско дружество, за управителя възниква осигурително правоотношение по смисъла на Кодекса за социално осигуряване. Осигурителното правоотношение не е идентично с трудовото правоотношение, което възниква въз основа на трудов договор, какъвто в случая не е налице и поражда отношение между работник и работодател. В тази връзка, изводите на административния орган са обосновани и правилни. Обстоятелството, че в договора за управление е записано право на управителя да ползва платен и неплатен отпуск, не би могло да го определи като трудов договор, съдържащ елементите на чл.66 от Кодекса на труда.

Не са налице и предпоставките на чл.16б ал.1 т.3 от ППЗСП, доколкото в случая се установи, че жалбоподателят е самоосигуряващо се лице. Самоосигуряващо се лице е и другият родител – Г. Г.. От жалбоподателя няма въведени твърдения и ангажирани доказателства, че не могат да упражняват занятието си поради въведените ограничения във връзка с обявената извънредната епидемична обстановка.

На основание изложените мотиви следва да се приеме, че при постановяване на процесния отказ за отпускане на целева помощ по чл. 16 б от ППЗСП, административният орган е приложил правилно материалния закон, като е приел, че жалбоподателят не отговаря на условията на чл. 16б от същия правилник, поради което, жалбата, като неоснователна, следва да се отхвърли.

С оглед изхода на делото, разноски се дължат на ответника, които са своевременно заявени за юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно разпоредбата на чл.78 ал.8 от ГПК във връзка с чл.37 ал.1 от Закона за правната помощ във връзка с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, субсидиарно приложими на основание чл.144 от АПК в минимален размер на 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София - град, III-то отделение, 61-ви състав, на основание чл. 172, ал. 2 АПК,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. И. Д. чрез адв.Г. Г. със съдебен адрес за призоваване - [населено място], [улица], ет.3, ап.8 срещу Заповед № ЗСП /Д-С-ЛЦ/377/ 15.06.2021г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ –Л., потвърдена с Решение №22-РД06-0315/13.08.2021г. издадено от М. Г. И. –Директор на Регионална дирекция „Социално подпомагане“ С. –град.

ОСЪЖДА И. И. Д. ЕГН [ЕГН] да заплати на Агенция „Социално подпомагане“ разноски в размер на 100 /сто/ лева, за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл.13 ал.7 (Нова – ДВ, бр. 77 от 2018 г., в сила от 1.01.2019 г/ от Закона за социалното подпомагане.

СЪДИЯ: